

ועכשיו: חוק הווזיר

על חוק הנוזיר (העולם הזה 2.10).
 הרעיון של אנשי העולם הבא לשים ללעג את חוק החזיר עליידי ריווח על קבלת חוק הנוזיר, לפיו בשבת זולרובולון נחוק חוק האוסר גידול ומסחר בנוזירים לצורכימאכל, נתן לי רחיפה לרעיון אחר, נכבד הרבה יותר.
 איילכן, אני מציע לחוקק בכנסת את חוק הווזיר, שיאסור על הווזירים לא להיאכל, אלא לאכול. אולי בעזרת הדיאטה אפשר להבריח אותם מכיסאותיהם. נתן בן-אמוץ, ירושלים

מה רע באשכוליות?

על השימוש לרעה בגוף האשה למטרת פירסום (העולם הזה 24.9).
 שתסלחנה לי כל הפמיניסטיות וגם כל הגבירים החשים לעזרתן. מה רע בפיסמת הפרסומת "אני אוהבת שהם נוגעים ביי"?

זה דבר אחר, ודבר שני — מה מוצא עורך העולם הזה פסול בתשדיר האשכוליות? ייתכן שהתשדיר לא מכר אשכוליות, אבל הוא, ללא ספק, עשה לי ערב טוב כל פעם שצפיתי בנערות החמד, כאשר הן הציגו את אשכוליותיהן.
 זאב לרר, ירושלים

לשמן את המכונה

על יום הולדתו של גליצה"ל (העולם הזה 2.10).
 אני עוקב כבר הרבה שנים אחרי עמדתו האוהדת של העולם הזה, ובמיוחד בשנה האחרונה, לגליצה"ל. והדבר הזה נפלא ממני. אימרו לי, בבקשה, איזו הצדקה יש לכך כי הצבא יממן תחנת-רדיו, שעיקר עיסוקיה או רחיים? ואתו דבר אמור כלפי השבועון של צה"ל. במחנה. אינני מבין מה לצבא בארצו ולכל זאת. הרי לא מדובר, נומר, בעיתון צבאי אמריקאי המביא חדשות מן הבית, לכוחות האמריקאים המוצבים במיסגרת נאט"ו ביבשת אירופה, או לתחנת-רדיו, המשרתת בעיקר מוסיקה ופריסות שלום מן הבית, לאמריקאים בבסיסים ביוון. מוטב לצבא להשיל את כל הנספחים לאילו ולהתרכז בתפקידו האחד והיחיד: להיות מכונת מילחמה משומנת היטב, ואם להיות עדיני-נפש — מכונת-הגנה משומנת היטב.

רפי גולד, תל-אביב

חרב שכואת

על מאמרו של אורי אבנרי על מיבצע תוניס (העולם הזה 9.10).

אלוף עברי (מימין) ויודי בעיות הנולים של הטייסים

צחקתי עד דמעות כאשר הבנתי את הכותרת שנתן אורי אבנרי למאמרו על הפצצת מישרדי אש"ף. בתגובתי, שבו הזכיר את דיכוי האלוף (מיל') עברי על בעיות-הנולים של הטייסים. חרב פיפיות! אליעזר זרחי, רמת-גן

הנכר של הטנגו

על ימי הטנגו, הבולרו, הסמבה והרומבה (העולם הזה 2.10).
 כסבא, בזכות הטנגו ההוא, ברצוני לומר לעמליה רוזן מגליצה"ל: תיתי לך, עמליה, תיתי לך. אני, לפחות, בהחלט זוכר את הטנגו ואת כל השאר. כי בלעדיתם מעולם לא הייתי נטפל לאותה צעירה ירושלמית במסיבת-הסטודנטים של יום השישי, באחד מערבי 1952. אחרי כמה סיבובי טנגו ועוד כמה ערבים כאלה — ולמען הסדר, גם אחרים — החלטנו שזהו זה. התוצאה, בין השאר: ארבע בנות ונכד ראשו, שראה אור בימים אלה.

צבי ולדמן, הרצליה

לא רוצה עסיס

על גאולה כהן, כאשה חושנית ועסיסית (העולם הזה 2.10).
 אפילו במיסגרת התיאור הארוטי והכמעט פורנוגרפי של אותה עיתונאית מצריה, אינני רוצה לשמוע על גאולה כהן. נמאס לי ממנה, מהופעותיה ההיסטריות, ומעל לכל — מרדיעותיה.
 היא, בשבילי, הרוגמה הקלאסית למישהי שאינני רוצה לראות אותה או לשמוע אותה או להיזכר בה, תהיה עסיסית ככל שתהיה.
 עמי שהם, תל-אביב

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנין ♦ עורך כתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, ענת סרגוסמי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם שיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המו"ל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר" בע"מ תל-אביב

קליא י' קי.

חוקף בעלי-שררה, לוחם על זכויות-האדם, מפזר רעיונות ודיעות, הוא משתמש בזכויות-האדם כסיסיות: חופש-הדיבור וחופש-העיתונות. במדינות המוקרטיות שיש להן חוקה — בניגוד לישראל! — מונטחות זכויות אלה בחוקה, וממילא בטלים ומבוטלים מעשי-החוקה כמו זה הקיים בקוסטה-ריקה.

הוויכוח על זכות הממשלה להטיל חובת-רישוי על עיתונאים נטשו כבר זה 350 שנים. ג'ון מילטון הגדול, המשורר הבריטי כריאלמוות, תקף עוד ב-1644 את זכות המלך לפקח על בתי-הדפוס, ובריו הקלאסיים הפכו כסיס לחוקי ארצות-הברית. החוקה של ארצות-הברית קובעת (בתיקון מס' 1) כי הקונגרס, "לא יחוקק שום חוק... המגביל את חופש-הדיבור או חופש-העיתונות".

ברור כי ממשלה, המעניקה רשיונות לעיתונאים, יכולה גם לבטל אותם. כלומר: היא יכולה בכל עת לשלול את פרנסתו של עיתונאי. המותח ביקורת על פקיד-ציבור, במישטר כזה אין עיתונות חופשית, אין חופש-דיבור, ואין חופש בכלל.

כתב השבוע עיתונאי אמריקאי מכובד, בתגובה על המתרחש בקוסטה-ריקה: "האם עיתונאי בעל-רשיון היה חושף את פרשת-וטרגייט (בארצות-הברית) או את פרשת גרניפיס (בצרפת)?"

בישראל ניסו השילטונות כמה פעמים כעבר להעלות את הרעיון הנפסד הזה של רישוי עיתונאים. ככל פעם הוחנקה המזימה הזאת באיבה על-ידי ציבור-העיתונאים וכל שוהאי הדמוקרטיה. אך נראה כי לא איכפת לעיתונאים הישראליים מה קורה בעולם, ומה מעוללים לעמיתים בארצות אחרות.

אין זה מפליא. הרי לעיתוני ישראל גם לא איכפת מה קורה בתוככי ישראל עצמה — כאשר נסגר, למשל, בצורה-שילטונות, עיתון ערבי במזרח-ירושלים, המסופחת לישראל.

עבודה

לסמי

"המיליונר נשאר בחוסר-כל" גילה העולם הזה לפני שבועיים, בכתבת-שער. גיבורה העגום היה סמי רוזנברג, הירוש של חברת-קופל הגדולה, שהסתכנה בצרות כלכליות.

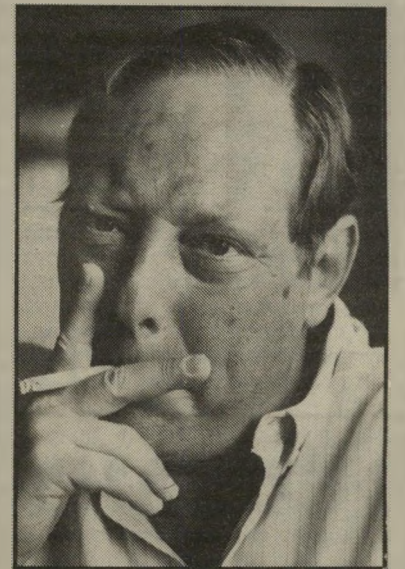
גילינו את אשר לא היה ידוע לאיש: שהמיליונר ובן-המיליונר חתם על ערכיות אישיות לחובות החברה, כי עומדים ליטול ממנו את הכל — גם את הדידה והמכונת. רוזנברג, מומחה בעליותוק בענייני תירות, נותר בלי עבודה וכלי אמצעי-קיום.

יום אחרי הופעת העיתון התקשרה חברת אוויס עם רוזנברג, והציעה לו עבודה.

מ.א.א.א.א.

אילו היה קיים בארץ ציבור מאורגן של עיתונאים בעלי-הכרה, היתה נערכת השבוע הפגנה בשערי-הכנסת, כמחאה על ביקורו שם של נשיא קוסטה-ריקה.

ההסתבכות הישראלית באמריקה המרכזית — כמוכרת-נישק ומספקת-שרותים למישרים רודניים שונים, נגד התנועות הסמאליות — היא סיפור כפני עצמו. הוא הדין לגבי שיתוף-הפעולה בין ממשלות קוסטה-ריקה וישראל בעניין ניקראגווא. כפי שפורסם פעמים בלא-ספור בעיתונות האמריקאית, משמשת קוסטה-ריקה כסיס לשכירי-החרב הפועלים נגד ממשלת ניקראגווא. כיניהם ישראלים. לשם החזרת

מיליונר-לשעבר רוזנברג הצעת עבודה

המישטר הרצחני הימני הקודם, ואילו ישראל מספקת לכנופיות אלה את הנשק, כל זה צריך לעניין כל אזרח בישראל.

אך לציבור העיתונאים יש עניין מיוחד ונוסף כמה שמתרחש בקוסטה-ריקה.

בקוסטה-ריקה נחקק חוק המטיל עונש-רישוי על עיתונאים, אם אינם בעלי רשיון מיקצועי מטעם גוף הכפוף לממשלה, מועצת העיתונות. על כך הוגשה תביעה מישפטית נגד ממשלת קוסטה-ריקה בבית-הדין-המשפט הבין-אמריקאי לזכויות-האדם, שמקום מושבו בסאן-חוזה, בירת קוסטה-ריקה.

בכתבי-ההגנה טענה ממשלת קוסטה-ריקה שזהו חוק הוגן, המגן על הציבור. מדוע רדוש רשיון לעורך-דין, לרופא ולמהנדס, אך לא לעיתונאי — שאלה בתמימות.

על טענה נתימה זו ניתנה התשובה פעמים רבות. מיקצועו של העיתונאי אינו דומה לשום מיקצוע אחר, כי העיתונאי ממלא שליחות ציבורית, כשהוא מותח ביקורת על השילטונות,

פגישה מחזור

הרבה מים עברו מאז בירדן, אבל שניהם עדיין בחדשות. אלא שכאשר העולם הזה בגליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה, דיווח עליהם, הם היו הרבה יותר צעירים. ב-25 שנה, וכך סוחר באותו גליון, במדור אנשים:

● מיופה-הכוח התורכי בישראל ערך השבוע מסיבה לכבודו של מיופה-הכוח הישראלי החדש באנקרה, לילד דמשק, ש' הצטרף למישר-החוץ כבר בהיותו בן 22 ושהוא גם בנו של שגריר ישראל באיטליה. התודה הנספח הטרי במסיבה: "אני האדם היחיד במישר-החוץ, שכאשר הוא עושה שיגאה, איני יכול לומר: מה אתם רוצים, אבא שלי היה ריפלומט?"

● באותה מסיבה נכח גם מזכירו של ראש-הממשלה, שאינו נוהג להופיע למסיבות ריפלומטיות ("אני מתעב מסיבות קוק טייל"). הוא חרג ממינהגו משום שהנספח בדיה-שגריר הוא ידירו האישי.

● המזכיר של ראש-הממשלה דאז היה יצחק נבון, סגן ראש-הממשלה ושר-החינוך של היום. והנספח בדיה-שגריר היה משה ששון, כיום שגריר ישראל במצרים, בנו של אליהו ששון, אותם ימים שגריר ישראל באיטליה.